

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupené Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem 8. pěšího pluku 2380, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, **za účasti:** Ing. Š. J, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2018, č. j. MSK 87668/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2019, č. j. 25 A 108/2018 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí zastavil dne 28. 2. 2018 společné územní a stavební řízení pro změnu stavby pro rodinnou rekreaci, stavbu hospodářské budovy, stavbu skladu nářadí, stavbu kanalizační přípojky, stavbu odběrného elektrického zařízení a stavbu dešťové kanalizace vč. vsaku na pozemcích parc. č. st. X, X, X v k. ú. N. V. u F.n.O. podle § 66 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu,

neboť žadatelka (osoba zúčastněná na řízení) vzala svoji žádost zpět. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Nejprve se zabýval tvrzením žalobkyně o nedodržení lhůty k přípravě na ústní jednání. Námitce nepřisvědčil s ohledem na § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), dle kterého je lhůta k přípravě jednání stanovena alespoň jako desetidenní. Krajský soud se neztotožnil s výkladem žalobkyně, dle kterého by na čtyři samostatně projednávané věci, byť nařízené na stejný den, měla mít souhrnnou lhůtu k přípravě čtyřicetidenní. V případě, že žalobkyně neměla dostatek času se na jednotlivá jednání u soudu připravit, měla požádat soud o odročení a soud by poté zvážil relevantnost důvodů takové žádosti.

[4] Krajský soud ve shodě se správními orgány konstatoval, že je právem žadatele disponovat se svou žádostí, což je zakotveno v § 45 odst. 4 správního řádu. Tato úprava je svou povahou speciální k § 41 odst. 8 správního řádu. Tedy v řízení o žádosti se vždy aplikuje § 45 odst. 4 správního řádu. Užití § 41 odst. 8 správního řádu totiž podle krajského soudu přichází v úvahu pouze tam, kde by zpětvzetí nebo změnu obsahu podání nebylo možno jinak učinit; v takovém případě ji může správní orgán povolit (na povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání tedy není právní nárok) jen tehdy, jestliže podateli hrozí vážná újma. Nadto v § 41 odst. 8 správního řádu se výslovně uvádí, že užití ustanovení § 45 odst. 4 správního řádu není dotčeno.

[5] Pokud žadatelka vzala žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení zpět, nemohl stavební úřad postupovat jinak, než řízení v souladu s § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu zastavit. Žalovaný zcela správně takové rozhodnutí aproboval. Nedůvodná je také námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť žalovaný v rozsahu podaného odvolání vypořádal správně odvolací důvody. S ohledem na uvedené žalovaný neměl ani prostor pro úvahy nad otázkou zániku věcného břemene cesty ve vztahu k pozemku parc. č. X v k. ú. N. V. u F. n. O..

II. Kasační stížnost

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) c) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka opakuje svoji námitku, že krajský soud jí neposkytl lhůtu alespoň 10 dní na přípravu před jednáním, neboť obdržela dne 13. 5. 2019 celkem 4 předvolání k ústnímu jednání na den 29. 5. 2019. Soud tak postupoval v rozporu s § 49 odst. 1 s. ř. s. a zatížil rozsudek vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 7 Ads 41/2003 - 50. Pokud by stěžovatelka požádala o odročení jednání, jak uvedl soud, až do vyřízení takové žádosti by neměla jistotu, zda jí bude či nebude vyhověno.

[8] Stěžovatelka v žalobě uvedla, že žalovaný se nezabýval námitkou, že osoba zúčastněná na řízení neprokázala zánik věcného břemene cesty k pozemku parc. č. X. Z rozhodnutí žalovaného dále není zřejmé, zda v souvislosti se zastavením řízení měl či neměl být vyžadován souhlas osob oprávněných z věcného břemene. Dle stěžovatelčina

pokračování

názoru není vyloučeno, že se mohlo jednat o ryze účelové zpětvzetí žádostí osobou zúčastněnou na řízení. Krajský soud na tyto námitky dostatečně nereagoval, rozsudek je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[9] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[11] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že ačkoliv stěžovatelka formálně označila všechny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s., její konkrétní výtky proti rozsudku krajského soudu lze podřadit pouze pod důvod uvedený pod písm. d), tedy tvrzenou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud dále ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatelka namítala porušení § 49 odst. 1 s. ř. s., neboť jí byla doručena předvolání na 4 jednání ve stejný den, a to pouze 16 dní před termínem těchto jednání. Stěžovatelka se domnívá, že by jí na každé z těchto jednání měla být poskytnuta samostatná 10 denní lhůta na přípravu.

[13] Dle § 49 odst. 1 s. ř. s.: „*k projednání věci samé nařídí předseda senátu jednání a předvolá k němu účastníky tak, aby měli čas k přípravě přiměřený povaze věci, alespoň však 10 dnů; kratší čas k přípravě lze stanovit v řízeních, v nichž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny. O jednání vyrozumí osoby zúčastněné na řízení.*“

[14] Je třeba souhlasit s krajským soudem, že soudní řád správní nevyžaduje v případě více jednání nařazených na stejný den sčítání lhůt k přípravě na jednání. Není tak samo o sobě porušením citovaného ustanovení, pokud k přípravě na vícero jednání byla poskytnuta lhůta v trvání 16 dnů. Z § 49 odst. 1 s. ř. s. ovšem také vyplývá, že čas k přípravě na jednání poskytovaný účastníkům řízení musí být přiměřený povaze věci. Lze si představit situaci, kdy desetidenní lhůta dle věty první, části za středníkem nebude dostačující, a to zejména vzhledem ke složitosti věci. I kumulace nařazených jednání by za určitých podmínek mohla představovat okolnost, která by způsobila, že jinak zákonná lhůta by v konkrétním případě byla považována za nepřiměřenou povaze věci. V projednávané věci však není zřejmé nic, z čeho by bylo možno dovozovat, že by se mohlo jednat o takovou situaci. Stěžovatelka v kasační stížnosti nevznesla žádné konkrétní důvody, pro které by její příprava na vícero jednání v uvedeném časovém rozpětí nebyla možná a ustala na obecném konstatování o porušení § 49 odst. 1 s. ř. s. Nadto je nutno přihlídnout také ke skutečnosti, že mezi podáním žaloby a nařízením ústního jednání uplynulo několik měsíců, které stěžovatelka mohla využít k zevrubné přípravě na jednání, a ve věci nebyla na poslední chvíli činěna žádná podání ani důkazní návrhy, se kterými by se stěžovatelka nemohla dostatečně seznámit. V jedné ze čtyř stěžovatelkou uvedených věcí

(sp. zn. 25 A 109/2018) se navíc ústní jednání ani nekonalo, neboť krajský soud žalobu bez jednání odmítl.

[15] Ani přesvědčení stěžovatelky, že případná žádost o odročení ústního jednání by ztížila její přípravu na jednání, neboť by až do vyřízení žádosti o odročení neměla jistotu o dni konání jednání, nic nemění na výše uvedeném posouzení. Jedná se pouze o subjektivní pocit stěžovatelky, který nesouvisí s objektivní možností přípravy na jednání. Nejvyšší správní soud dodává, že totožnou námitku uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu ve věci sp. zn. 25 A 14/2019. Nejvyšší správní soud o ní rozhodl rozsudkem ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 279/2019 - 30, a námitku taktéž neshledal důvodnou.

[16] Stěžovatelka dále rozsudku krajského soudu vytýká nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[17] Tuto vadu ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud vyložil, že žadatelka má právo vzít svoji žádost zpět a v takovém případě musí správní orgán řízení zastavit dle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, odvolací správní orgán tak dle krajského soudu neměl prostor pro posuzování otázek souvisejících s věcným břemenem cesty. Takovou úvahu považuje Nejvyšší správní soud za zcela přezkoumatelnou. Věcně proti tomuto závěru stěžovatelka nijak nebrojí. Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že mu není zřejmý smysl konstatování stěžovatelky, že „není vyloučeno, že se mohlo jednat o ryze účelové zpět vzetí žádosti osobou zúčastněnou na řízení“, nevyhodnotil ovšem, že by se jednalo o kasační námitku.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto nemá právo na jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

1 As 234/2019 - 28

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu